



Д36 **Дерманський Сашко**  
 Маляка і Велика Маня : казкова повість / Сашко  
 Дерманський; худож. В. Богданюк. — Івано-Франківськ :  
 Видавництво «Магура», 2024. — 168 с. : іл. — (Серія  
 «Маляка», ISBN 978-617-8177-09-6)  
 ISBN 978-617-8177-07-2

Старий ворог стає усе підступнішим. Щоб помститися за попередні невдачі, лихий дракон Луціус взяв у заручники Малячиних батьків. Тепер він не дозволить собі програти, тож заручився підтримкою могутньої Великої Мані...

Та чи переможе Луціус, коли проти зла об'єднуються справжні друзі? Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

удк 821.161.2

ISBN 978-617-8177-09-6 (серія)  
 ISBN 978-617-8177-07-2

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО  
 «МАГУРА», 2024

## Розділ 1

Віднедавна, за бабусиною порадою, Маляка взяла звичку починати день з огляду драконійської преси. Хоч-не-хоч, а принцеса Драконії мала знати, що відбувається в її країні. Отже, щоранку під час сніданку їй приносили найголовніші щоденні драконійські газети.

Сьогодні перші шпальти всіх трьох видань вразили жахливими заголовками. «ВІН УТІК!!!» — величезними, мало не на пів сторінки, літерами сповіщало «Вогонь і крила». «Луціуса не встерегли!!!» — не менш «гучно» повідомляв «Драконячий вісник». «Минулої ночі з в'язниці втік Луціус — злочинець, який вчинив замах на принцесу!» — ішлося в «Силі правди».

Маляці зробилося моторошно. Ще зовсім свіжі були спогади про той жахливий день,

коли підступний дракон-альбінос мало не перекусив її навпіл. Тоді в його смердючій пащі Маляка вже прощалася із життям, і лише блискавичний удар ватажка войовничих безрогих лосів Гаплика врятував її від неминучої погибелі. Коли Маляка згадувала ту мить, а це чомусь траплялося частіше, ніж хотілося, дівчинці робилося дуже недобре: її тілом ніби пробігався цілий мурашник мурашок і воно вкривалося неприємним липким потом. І це попри те, що Маляка знала, що нічого подібного більше не станеться, адже Луціуса скрутили й запроторили до буцегарні... Але тепер... що ж їй робити тепер?..

Відповідь не забарилася. Не встигла Маляка трошечки прийти до тями після прочитаного, як до трапезної зали її принцеського замку ввійшов Стугоній.

Це був один із найвідданіших і найсміливіших драконів. Один із тих, на кого Маляка

могла покластися навіть краще, ніж на саму себе.

— Стугонію, — забачивши друга, кинулася йому назустріч принцеса. — Ти вже знаєш, Стугонію?!

— Про того бляклого покидька? — випалив дракон, та так, що полум'я з його пащі долетіло аж до столу. Так і не торкнута виделкою яєчня вмить обвуглилася, газети теж спалахнули й, корчачись у вогні, почали перетворюватися на купку димчасто-чорного попелу. — Вибачте мені, Ваша Малячносте, трохи переборщив, — перепросив за ненавмисний підпал Стугоній. — Але ж я злий і обурений: як таке могло статися?! Чому його так погано пильнували?!

Тим часом вогонь від газет перекинувся на скатертину — і вона спалахнула, наче сірник у спекотну погоду. Посеред трапезної зали розгоралося чималеньке багаття, ще трохи — і займеться сам столик. Стугоній



кинув оком, чи поблизу немає чогось мокро-го, чим би можна було загасити пожежу, але нічого такого не було.

— Ваша Малячносте, відійдіть! — гукнув Стугоній, одночасно відсуваючи Маляку від вогнища хвостом.

Наступної миті він підскочив до полум'я, розкрив пащеку і... проковтнув його. Разом зі столиком.

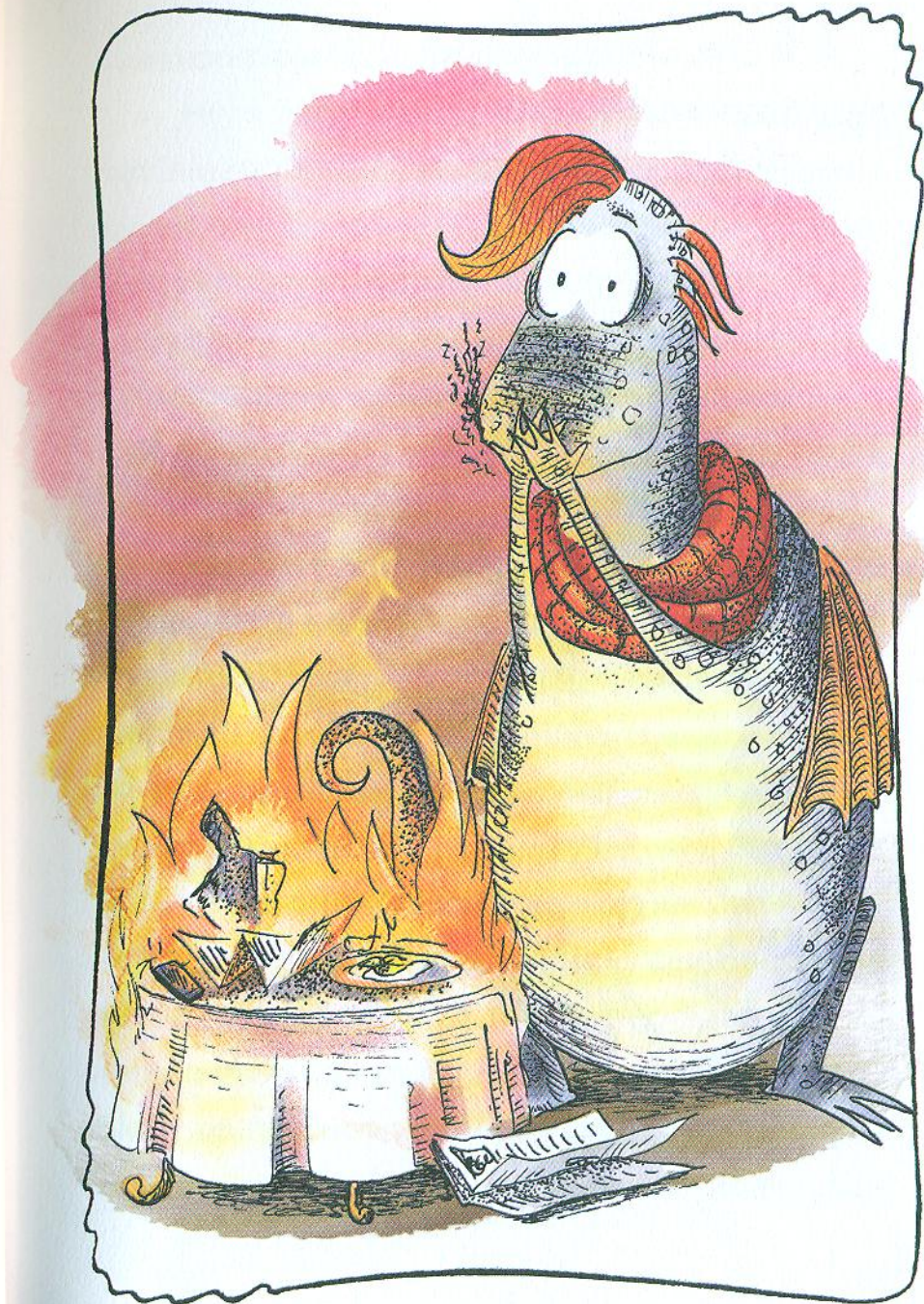
— Ну от, — вичікувально дивлячись на Маляку (якою ж буде її реакція?), мовив дракон.

— І що це було, Стугонію? — ошелешено спитала дівчинка.

— Ну... якщо вогонь не можна загасити, його треба проковтнути, — пояснив Стугоній. — Головне — знайти вихід зі скрутного становища.

— Ти його знайшов, друже, — сказала на те Маляка, — але мій мобільний телефон тепер у нього потрапив.

— Куди?



— У скрутне становище. Я б навіть сказала, у безвихідне.

— Тобто... — здивовано звів брови Стугоній.

— Тобто він лежав на столику, Стугонію. І ти його щойно зжер.

— Він би все одно згорів, — виправдовувався дракон.

— Якби я знала, що ти утнеш, я б його забрала, — зітхнула Маляка.

— Все ясно, — і собі зітхнув Стугоній, — отже, то я ще не переборщив, я переборщив допіру.

— Трохи, — погодилась Маляка і ще раз зітхнула.

— Але... — дракон раптом просяяв. — Але не біда! Ваша Малячносте, теоретично у вашого телефона вихід таки є! Треба тільки трохи почекати. Може, до вечора, може, до завтра... Ваша Малячносте, не журіться: принесу я вам ваш телефон!

Маляка скривилася.

— Ну, я його, звісно, помию, — бачачи кислий вираз принцесиного обличчя, поспішив заспокоїти Стугоній.

— Не треба нічого мити, не мели дурниць і забудь, — обірвала його Маляка. — Обійдуся без телефона. Зараз є важливіші речі, про які маю думати.

Маляка хотіла кивнути в бік газет, що лежали на столику, а вийшло, що кивнула на порожнечу.

— Ну, я, власне, через це й прийшов, — зрадівши, що вдалося змінити тему розмови, проговорив дракон. — Вам справді є про що думати й чого остерігатися. Я знаю Луціуса давно, Ваша Малячносте, ми з ним колись в одному класі навчалися... Словом, він дуже підступний і жорстокий тип. Та ще й хитрий і розумний. Якби не був таким, то не зміг би ошукати сторожу й вирватися на волю.